इडा बी. वेल्स

मराठी: अश्विनी बर्वे

इडा बी. वेल्स या एक शिक्षिका, वक्त्या आणि लेखिका होत्या.त्यांनी गृहयुद्धानंतर दक्षिणेकडील राज्यांमध्ये गोऱ्या लोकांकडून काही कृष्णवर्णीयांची ज्या भयानक पद्धतीने हत्या केली जात होती, त्या 'लिंचिंग'बद्दल निर्भयपणे लिहिले. त्या महिलांच्या मताधिकार चळवळीतही सक्रिय होत्या आणि सर्व वंशांच्या स्त्री-पुरुषांना न्याय्य व समान वागणूक मिळावी यासाठी त्यांनी प्रयत्न केले.

सुरुवातीचे वर्ष

इडा बी. वेल्स यांचा जन्म १८६२ मध्ये मिसिसिपीमधील हॉली स्प्रिंग येथे एक गुलाम म्हणून झाला. त्या तीन वर्षांच्या होईपर्यंत गृहयुद्ध संपले होते आणि सर्व गुलामांना मुक्त करण्यात आले होते. वेल्स यांची आई, एलिझाबेथ, गुलाम म्हणून वाढली होती. तिला तिच्या कुटुंबापासून निर्घृणपणे वेगळे करून एका मळ्यावरून दुसऱ्या मळ्यावर विकण्यात आले होते. तिचे वडील एका कृष्णवर्णीय गुलामाचे आणि एका श्वेतवर्णीय मळेमालकाचे पुत्र होते. जरी त्यांना मळ्यात विशेषाधिकार प्राप्त होता आणि सुतारकाम शिकवले गेले होते, तरीही त्यांना गुलामच मानले जात होते. त्यांना माहित होते की मुक्तीनंतरही, योग्य वागणूक मिळवण्यासाठी आणि शैक्षणिक व आर्थिक संधींमध्ये समान प्रवेश मिळवण्यासाठी संघर्ष करावा लागेल.वेल्स यांच्या पालकांनी शिक्षणाला महत्त्व दिले आणि आपल्या सर्वात मोठ्या मुलीला व भावंडांना एका श्वेतवर्णीय नॉर्दर्न मेथोडिस्टद्वारे चालवल्या जाणाऱ्या शाळेत घातले. वेल्स यांना वाचायला, लिहायला आणि कठोर परिश्रम करण्यास व चांगले संस्कार करण्यास शिकवले गेले. त्यांची आई कडक शिस्तीची होती. ती आपल्या मुलांनी गृहपाठ आणि घरातील कामे पूर्ण केली आहेत का याची नेहमी खात्री करत असे.. पॅरेनिस यांनी गुलामगिरीतून मुक्त होण्यापूर्वीच्या त्यांच्या जीवनाबद्दल आणि गृहयुद्धानंतरच्या 'पुनर्रचना' नावाच्या काळात गोष्टी कशा बदलत होत्या याबद्दल सांगितले. त्यातील काही बदल भयावह होते.

१८९१ मध्ये वेल्स

दक्षिणेकडील काही भागांमध्ये युद्ध हरल्यामुळे श्वेतवर्णीय समुदाय संतप्त आणि नाराज होते, तसेच त्यांच्यावर लादण्यात आलेली नवीन जीवनशैली त्यांना नापसंत होती. काहींनी तर कु क्लक्स क्लॅनमध्ये प्रवेश केला, जी एक गुप्त श्वेतवर्णीय संघटना होती आणि जी त्यांच्या विचारांशी सहमत नसलेल्या लोकांना त्रास देत असे व दहशत निर्माण करत असे.एक स्वतंत्र नागरिक, जॉन कॅम्पबेल.

कू क्लक्स क्लॅनकडे व्यर्थपणे दयेची भीक मागत आहे. मूर काउंटी, नॉर्थ कॅरोलिना. १० ऑगस्ट, १०७१ क्लॅनने अनेक कृष्णवर्णीय लोकांवर गुन्ह्यांचे आरोप केले आणि त्यांना न्यायालयात किंवा खटल्यासाठी हजर करण्यापूर्वीच अनेकदा जमावाने ठार मारले. कु क्लक्स क्लॅनच्या हिंसक कारवायांमुळे अनेक कृष्णवर्णीय लोक आपल्या जीवाबद्दल चिंतित आणि भयभीत झाले होते. क्लॅन पुढे कुठे हल्ला करेल हे कोणालाच माहीत नव्हते. भीतीच्या छायेत जगत असूनही, जेम्स वेल्स राजकीय सभांना उपस्थित राहत असे. त्यांचा गट कृष्णवर्णीयांना अधिक आर्थिक संधी कशा मिळतील आणि ते अधिक सुरक्षित जीवन कसे जगू शकतील यावर चर्चा करत असे.पिवळी ज्वरसुदैवाने, वेल्स आणि तिच्या कुटुंबाला क्लॅनच्या क्रूरतेचा थेट अनुभव आला नाही. वेल्स शाळेत जायची, अभ्यास करायची, घरची कामे करायची, आजी-आजोबांना भेटायला जायची आणि कुटुंबाला मदत करायची.

पण जेव्हा ती सोळा वर्षांची होती आणि टेनेसीच्या मेम्फिस शहरात तिची आजी पेगीला भेटायला गेली होती, तेव्हा तिला एक भयानक बातमी कळली: तिच्या परिसरात पिवळ्या तापाची साथ पसरली होती. या आजाराने तिचे आई-वडील आणि तिचा एक भाऊ यांना ठार मारले.वेल्स पूर्णपणे खचून गेली. ती घरी कशी जाणार होती? तिला पिवळा ताप झाला तर? सर्वांनी तिला परत न जाण्याचा इशारा दिला होता. प्रवासी गाड्यासुद्धा हॉली स्प्रिंग्समध्ये थांबत नसत, कारण लोकांना पिवळा ताप होण्याची भीती होती.त्या काळात हा आजार कसा पसरतो याबद्दल फार कमी लोकांना माहिती होती. (आता आपल्याला माहित आहे की तो संक्रमित डासांमुळे पसरतो.) पण वेल्स दृढनिश्चयी होती. तिच्या वाचलेल्या भावंडांना तिची गरज होती. तिने एका मालगाडीत उडी मारली आणि निर्मनुष्य रस्त्यांच्या शहरात पोहोचली. समाजातील अनेकांना भीती वाटत होती की तिची दोन भावंडे आजारी आहेत. वेल्स आभारी होती की स्थानिक डॉक्टर, आय. जे. आर. ग्रे, या दयाळू गोऱ्या माणसाने तिच्या कुटुंबाला मदत केली. आय-जेआर ग्रे यांनी तिच्या वडिलांबद्दल आणि जेव्हा पिवळ्या तापाची साथ पहिल्यांदा पसरली तेव्हा समाजाला मदत करण्यासाठी त्यांनी केलेल्या प्रयत्नांबद्दल आपुलकीने सांगितले.जेव्हा अखेर एपिडर्मिसचा मृत्यू झाला, तेव्हा वेल्सच्या कुटुंबातील मित्रांनी ठरवले की तिच्या भावांना आणि बहिणीला वेगवेगळ्या कुटुंबांमध्ये विभागून द्यावे आणि तिच्या भावंडांपैकी एक, युजेनिया, जी अर्धांगवायूने ग्रस्त होती, तिला एका वृद्धाश्रमात पाठवावे. वेल्स म्हणाली की ती त्या सर्वांची काळजी घेऊ शकते. तिच्या वडिलांनी त्यांच्यासाठी घर आणि थोडे पैसे ठेवले होते. ती नोकरी शोधून कुटुंबाला एकत्र ठेवणार होती.वेल्सने शिक्षकी पेशाची परीक्षा दिली आणि मग तिला घरापासून मैलो दूर शिक्षिकेची नोकरी मिळाली.

आठवड्याभरात, वेल्सची आजी पेगी, जी मदत करण्यासाठी हॉली स्प्रिंग्सला राहायला आली होती, ती लहान मुलांची काळजी घेत असे. जेव्हा आजी पेगीला हृदयविकाराचा झटका आला, तेव्हा एका कौटुंबिक मित्राने मदत केली. आठवड्याच्या शेवटी वेल्स घरी येत असे, कपडे धुवत असे आणि साफसफाई करत असे. एका तरुण स्त्रीसाठी हे एक ओझे होते, पण वेल्सने आपले कुटुंब एकत्र ठेवण्यासाठी जे करणे आवश्यक होते ते केले.मेम्फिसजेव्हा वेल्स एकोणीस वर्षांची होती, तेव्हा तिला जाणवले की तिला बदलाची गरज आहे. तिला अधिक पैसे कमवायचे होते, म्हणून तिने जास्त पगाराची शिक्षिकेची नोकरी शोधण्यासाठी मेम्फिसला जाण्याचा निर्णय घेतला. तिची भावंडे आता मोठी झाली होती आणि तिच्या दोन मावशींनी त्यांना आपल्या घरी ठेवण्याची तयारी दर्शवली. मेम्फिस हे एक गजबजलेले शहर होते, जिथे वस्त्या, एक जलकिनारा आणि रेल्वेमार्ग होते. कृष्णवर्णीय लोकांनी चर्च आणि शाळा बांधल्या होत्या. ते गोऱ्या लोकांसोबत बसने प्रवास करू शकत होते, मतदान करू शकत होते आणि सार्वजनिक पदांवर काम करू शकत होते.

मेम्फिस

जेव्हा वेल्स मेम्फिसच्या बाहेर वुडस्टॉकमधील एका ग्रामीण शाळेत शिकत होती, तेव्हा ती कामावर जाण्यासाठी ट्रेनने प्रवास करायची आणि तिच्या परवाना परीक्षेचा अभ्यास करायची. एके दिवशी ट्रेनमध्ये, नेहमीप्रमाणे, ती फायर क्लॅग घातलेल्या 'महिलां'साठी राखीव असलेल्या जागांवर बसली.

पण यावेळी, कंडक्टरने तिला ट्रेनच्या मागच्या बाजूला—धूम्रपान करणारे आणि कृष्णवर्णीय लोकांसाठी असलेल्या जागेत—जाण्याची मागणी केली. वेल्सने नकार दिला. तिने तिच्या जागेसाठी पैसे दिले होते. तिला तिथे बसण्याचा हक्क नव्हता!

कंडक्टरने तिचा हात पकडून तिला तिच्या जागेवरून ओढले. त्याने तिला स्पर्श करताच, वेल्सने त्याच्या हातावर प्रहार केला. गोंधळलेला कंडक्टर रागाने निघून गेला आणि वेल्सला तिच्या जागेवरून बाहेर ओढण्यासाठी तीन जणांना बोलावले. ते तिला ओढत असताना, तिच्या लिननच्या कपड्याची बाही फाटली. वेल्स ट्राममधून उतरली. जरी ती तिच्या हक्कांसाठी उभी राहिली होती, तरी तो एक अपमानजनक आणि संतापजनक अनुभव होता. वेल्स इतकी संतापली की तिने रेल्वेवर खटला भरण्यासाठी वकील नेमला. निकालाची वाट पाहत असताना, तिला मेम्फिसमधील एका शाळेत पहिलीच्या वर्गात शिकवण्याची नोकरी मिळाली. तिने शिकवायला सुरुवात केली, पण तिच्या लक्षात आले की तिला एका मोठ्या, दंगा करणाऱ्या आणि निरुत्साही वर्गाला शिकवताना त्रास होत आहे. आणि मग तिला कळले की तिने नेमलेल्या कृष्णवर्णीय वकिलाला रेल्वेने लाच दिली होती, जेणेकरून हे प्रकरण न्यायालयात जाऊ नये. ती दुखावली गेली आणि संतापली, म्हणून तिने दुसरा वकील नेमला. जेव्हा अखेर खटल्याची सुनावणी झाली, तेव्हा वेल्सला ५०० डॉलर्स मिळाले.वेल्सला शिकवणे आवडत नव्हते, पण तिला मेम्फिसमधील जीवन आवडत होते. ती सहलींना, चर्चच्या जत्रांना, नाटकांना, कार्यक्रमांना जायची आणि मित्रांना भेटायची. तिने भाषणाचे धडेही घेतले. ती एका व्याख्यान क्लबमध्ये सामील झाली आणि एके दिवशी गटातील एका सदस्याने तिला 'इव्हनिंग स्टे' या वृत्तपत्रिकेसाठी लेखिका म्हणून नोकरी देऊ केली. वेल्सला लिहायला आवडत होते.

रेल्वे ट्रेनमधून तिला खाली ओढून काढल्याचे वर्णन केल्यानंतर, तिला 'लिव्हिंग चर्च' या प्रकाशनासाठी साप्ताहिक लेख लिहिण्यास सांगितले गेले. तिचा स्तंभ लोकप्रिय झाला आणि लवकरच वेल्स इतर कृष्णवर्णीय वृत्तपत्रांमध्येही योगदान देऊ लागली. तिच्या मतांमुळे तिला प्रशंसा आणि टीका दोन्ही मिळाली, पण तिने लिहिणे सुरूच ठेवले.

पुनर्रचनेनंतर दक्षिणेकडील कृष्णवर्णीयांची परिस्थिती अधिकाधिक कठीण झाली होती, आणि वेल्सने लिहिले की नवीन जिम क्रो कायद्यांनी रेल्वे, रेस्टॉरंट, रस्ते आणि उद्यानांमध्ये कृष्णवर्णीयांच्या हक्कांवर कसे निर्बंध घातले होते. संपूर्ण दक्षिणेत कृष्णवर्णीयांना गोऱ्यांपासून वेगळे बसण्यास भाग पाडले जात होते.१३८७ मध्ये, कृष्णवर्णीयांसाठी वातावरण अधिकाधिक प्रतिकूल बनत असताना, न्यायालयाने वेल्सच्या रेल्वेविरुद्धच्या खटल्याची पुन्हा सुनावणी घेतली. यावेळी निकाल तिच्या विरोधात गेला. न्यायालयाने म्हटले की, वेल्सला तिने पैसे देऊन घेतलेल्या जागेवरून ओढून काढण्यात रेल्वेने काहीही चुकीचे केले नव्हते. रेल्वेला तिला एक पैसाही देण्याची गरज नव्हती. वेल्सवर २०० डॉलरचा दंड आकारण्यात आला. या नवीन निर्णयामुळे आणि प्रशासनातील नवीन दृष्टिकोनामुळे ती पूर्णपणे खचून गेली.

IDA J. WELLS SPEAKS

SHE DENOUNCES THE WHOLESALE LYNCHING IN TENNESSEE,

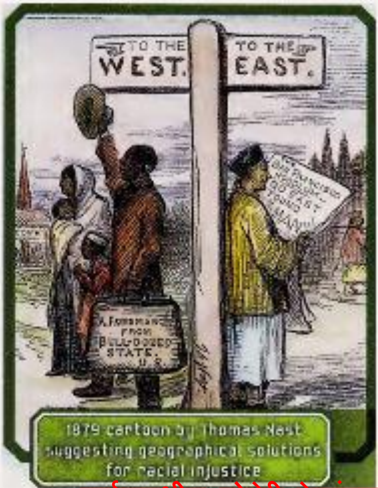
And Says It Is High Time Steps Were Taken to Make Such Crimes Impossible.

CHICAGO, Sept. 2.—Ida J. Wells, the young colored woman whose work on the lecture platform here and abroad in behalf of the anti-lynching movement has made her name well known, could scarcely restrain her emotion when she read the published account of the fate visited upon six of her race near Millington, Tenn.

"Granting that those men were guilty of the crime charged," she said, "there is no other place in the world where a capital offense is made of burning barns. I scarcely know what to say of the men who are responsible for this butchery. This last example of lynch law is but a sample of the sort of things done in the South. The white men down there do not think any more of killing a negro than they do of slaying a mad dog. This incident serves to back up the contention that the negroes are not lynched solely for the perpetration of foul crimes, notwithstanding the symposium contributed recently to a New York newspaper by a number [illegible]men, reaffirming that [illegible] never took place in [illegible] for crimes committed [illegible] children. An excuse [illegible] for the purpose of [illegible] and leaving them [illegible] the negroes they wish [illegible] of races and nations, the Southern white man vainly believes he can keep down an entire race by such methods of oppression and intimidation. The South has more than once insisted upon being left alone with the negro problem. The Nation has obligingly accommodated her, and to-day the spectacle is presented

वेल्स यांचा एक लेख

१८८९ मध्ये, वेल्सने एका कृष्णवर्णीय वृत्तपत्रातील एक-तृतीयांश हिस्सा विकत घेतला. तिन कृष्णवर्णीयांना कठोर परिश्रम करण्यासआणि पैसे वाचवण्यास प्रोत्साहित करणारे लेख लिहिणे सुरू ठेवले. तिने कृष्णवर्णीय शाळांवरही टीका केली, जिथे योग्य देखभाल केली जात नव्हती आणि अयोग्य प्रशिक्षित शिक्षकांची नियुक्ती केली जात होती. वेल्सच्या मतांमुळे मेम्फिस स्कूल बोर्ड इतके संतप्त झाले की त्यांनी तिला पुन्हा शिकवण्यासाठी कामावर घेतले नाही. आणि वेल्सच्या निराशेनुसार, त्या शाळांमधील कृष्णवर्णीय विद्यार्थ्यांच्या पालकांनीही तिच्या बाजूने उभे राहून तिला पाठिंबा दिला नाही.

कार्टूनमधील सोनेरी केसांच्या मुली आणि कृष्णवर्णीयांना वेगळे राहण्याचा सल्ला देणे.

भेदभावाविरुद्ध लढण्यासाठी ती खूप उत्सुक होती. १८९१ मध्ये गटाच्या दुसऱ्या अधिवेशनात तिने ओजस्वीपणे भाषण केले. लवकरच, ही बातमी पसरली. इडा वेल्स स्पष्टवक्ती आणि त्रासदायक होती.पण तिच्याभोवती आणखी मोठे संकट ओढवणार होते. वेल्सच्या वृत्तपत्राने केंटकीमधील आपल्या शहराला आग लावून जमावाच्या हत्येचा निषेध करणाऱ्या कृष्णवर्णीयांना पाठिंबा देणारा एक लेख प्रसिद्ध केल्यानंतर, परिसरातील गोरे लोक संतप्त झाले आणि 'फ्री स्पीच हेडलाइट'वर हिंसाचार भडकवल्याचा आरोप ठेवण्यात आला. वृत्तपत्राचे प्रकाशक, रेव्हरेंड टेलर नाइटिंगेल, यांना हल्ल्याच्या आरोपाखाली दोषी ठरवण्यात आले आणि ते ओक्लाहोमातून पळून गेले

. वेल्स आणि जे. एल. फ्लेमिंग आता वृत्तपत्राचे प्रमुख होते. वेल्सला वृत्तपत्राचा व्यवसाय वाढवायचा होता, म्हणून ती ते विकण्यासाठी जवळच्या राज्यांमध्ये गेली. ती दूर असताना, तिचा मित्र टॉम मॉस आणि त्याच्या मित्रांच्या मेम्फिसमधील नवीन किराणा दुकानाला जमावाने मारले, कारण एका गोऱ्या किराणा दुकानदाराला स्पर्धेचा राग आला होता आणि त्याने संघर्ष भडकवला होता. मॉस आणि त्याच्या मित्रांना त्यांच्या दुकानावर हल्ला होणार असल्याची पूर्वसूचना मिळाली होती, म्हणून त्यांनी शस्त्रे घेतली. त्यानंतर झालेल्या झटापटीत, तीन गोरे जखमी झाले आणि काळ्या किराणा दुकानदारांना अटक करण्यात आली. त्यांच्यावर खटला चालण्यापूर्वीच, त्या किराणा दुकानदारांना शहराच्या तुरुंगात खेचून नेण्यात आले आणि वेल्सला ठार मारण्यात आले.

इडा बी. वेल्स - अडचणी उभे करण्यासाठी वली

आपल्या मित्राच्या हत्येने हादरल्यावर, मॉसच्या कुटुंबाला धीर देण्यासाठी ती घाईघाईने घरी परतली: "एका प्रतिष्ठित व्यवसायाचा कारभार चालवण्याचा प्रयत्न करणाऱ्या व्यक्तीसोबत असे कसे घडू शकते?" वेल्स मॉसला ओळखत होती, आणि तिला माहित होते की दुसरा कोणताही पर्याय उरला नसता तर तो भांडणात पडला नसता. मॉस आणि त्याच्या मित्रांना जमावाने ठार मारल्यानंतर, कृष्णवर्णीयांना मारहाण करणाऱ्या एका जमावाने किराणा दुकानावर हल्ला केला आणि ते उद्ध्वस्त केले.वेल्सला काहीतरी करणे भाग होते, तिने आपल्या लेखनातून या घटनांबद्दल लिहून निषेध नोंदवला. तिचा विश्वास होता की जमावाने केलेली हत्या हा गोऱ्या लोकांचा कृष्णवर्णीयांना घाबरवण्याचा आणि त्यांच्यावर नियंत्रण ठेवण्याचा एक मार्ग होता.

तिने कृष्णवर्णीयांना गोऱ्यांच्या विरोधाला पाठिंबा देणे आणि ट्रामगाड्यांना विरोध करणे थांबवण्याचा सल्ला दिला. तिने कृअ ष्णवर्णीयांना मेम्फिस कायमचे सोडून जाण्यासाठी प्रोत्साहित केले. दोन महिन्यांत, सहा हजार कृष्णवर्णीय लोकांनी तिचा सल्ला मानला. गोऱ्या समाजाला यावर विश्वास बसत नव्हता. ते आपले कामगार आणि व्यवसाय गमावत होते.दरम्यान, वेल्सने जमावाने केलेल्या हत्येबद्दल अधिक वाचायला सुरुवात केली. तिने जे वाचले त्याने तिला धक्का बसला.

त्यांच्या कुत्र्यांसह गोऱ्या गुंडांचा जमाव

A lynch mob and their dogs

लिंचिंग. लिंचिंगविरोधातील तिच्या कठोर शब्दांमुळे तिला श्वेतवर्णीय समुदायाकडून धमक्या येऊ लागल्या. १८९२ मध्ये, गुंडांनी वेल्सच्या कार्यालयावर हल्ला करून ते उद्ध्वस्त केले.वेल्सला मेम्फिस सोडण्यास भाग पाडले गेले.वेल्सला कोणीही थांबवू शकले नाहीवेल्स शिकागोला स्थलांतरित झाली आणि तिने 'न्यूयॉर्क एज'साठी लिंचिंगबद्दल स्तंभलेखन केले. तिने त्या तारखा आणि लोकांची नोंद केली ज्यांना निर्दोष असूनही लिंच केले गेले होते. प्रसिद्ध कृष्णवर्णीय सुधारक फ्रेडरिक डग्लस यांनी दक्षिणेकडील लिंचिंगची लाजिरवाणी कहाणी सांगण्याच्या तिच्या धैर्याचे कौतुक केले.

मेम्फिसकडे जाणारा रस्ता

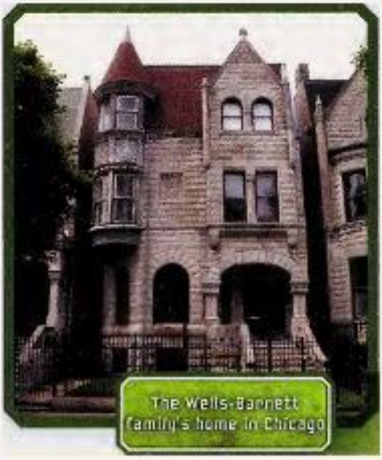
. वेल्सने लवकरच 'सदर्न हॉरर्स' नावाची लिंचिंगबद्दलची एक पुस्तिका लिहिली. तिच्या लेखनाने आणि भाषणांनी सर्वत्र लक्ष वेधून घेतले आणि तिला संपूर्ण युनायटेड स्टेट्समध्ये तसेच इंग्लंड आणि स्कॉटलंडमध्ये बोलण्यासाठी आमंत्रित केले जाऊ लागले. त्या काळात ही एक असामान्य गोष्ट होती.

वेल्स या इडा बी. वेल्स क्लबमध्ये अधिक सक्रिय झाल्या आणि त्यांनी त्या काळात एक नवीन प्रकारची शाळा - बालवाडी - सुरू केली.वेल्स यांना चार्ल्स नावाचा स्वतःचा मुलगा झाल्यावरही, त्यांनी परिषदा आणि क्लबमध्ये प्रवास करणे आणि भाषणे देणे सुरूच ठेवले. कधीकधी त्या चार्ल्सला आपल्यासोबत घेऊन जात असत. १८९७ मध्ये, जेव्हा वेल्स यांना हर्मन नावाचा दुसरा मुलगा झाला, तेव्हा त्यांनी आपल्या मुलांसोबत अधिक वेळ घालवण्यासाठी कामातून सुट्टी घेतली.फर्डिनेंड बार्नेटआणि मग १८९८ मध्ये, दक्षिण कॅरोलिनाच्या लेक सिटीमध्ये एका कृष्णवर्णीय पोस्टमनला जमावाने ठार मारले. एका जमावाने त्याचे घर पेटवून दिले आणि त्या पोस्टमनला व त्याच्या लहान बाळाला ठार मारले. वेल्स यांना प्रचंड संताप आला.

त्यांनी अध्यक्ष विल्यम मॅकिन्ले यांच्याशी बोलण्यासाठी वॉशिंग्टन, डी.सी. येथे प्रवास केला. अध्यक्षांनी त्यांना आदराने वागवले आणि मदतीचा हात पुढे केला.

पण जेव्हा स्पॅनिश-अमेरिकन युद्ध सुरू झाले, राष्ट्राध्यक्षांचे लक्ष त्यात गुंतले होते. जमावबंदी थांबवण्याच्या तिच्या ध्येयात कमी रस होता.वेल्सचा विश्वास होता की कृष्णवर्णीयांनी एकत्र येऊन समान ध्येयांसाठी एकत्र काम करणे महत्त्वाचे आहे. पण एकत्र येणे कठीण होते, लोकांचे अजेंडे वेगवेगळे होते. म्हणून प्रसिद्ध शिक्षणतज्ञ आणि राजकीय नेते बुकर टी. वॉशिंग्टन हे नॅशनल आफ्रिकन-अमेरिकन कौन्सिलमधील एका गटात होते. त्यांचा विश्वास होता की शिक्षण महत्त्वाचे आहे आणि त्यांना राजकीय कृतीत कमी रस होता, वेल्सच्या कल्पना अधिक मूलगामी होत्या. तिला राजकीय बदल हवा होता, तिला वाटत होते की जोपर्यंत कायदे बदलले जात नाहीत तोपर्यंत कृष्णवर्णीयांना कधीही योग्य वागणूक आणि न्याय मिळणार नाही. काही लोक तिला तापट स्वभावाची म्हणत. तसेच, त्यांच्यात स्पर्धा आणि सत्तेसाठी संघर्ष होते, ज्यामुळे गट विभागला गेला होता.

.

वेल्सचे शिकागोमधील घर

या मतभेदांमुळे लोकांना यशस्वीपणे एकत्र काम करता आले नाही.१९०१ मध्ये, वेल्सची मुलगी इडाचा जन्म झाला आणि १९०४ मध्ये, दुसरी मुलगी अल्फ्रेडाचा जन्म झाला. वेल्सचे कुटुंब शिकागोमधील श्वेतवर्णीय वस्तीत स्थलांतरित झालेल्या पहिल्या कृष्णवर्णीय कुटुंबांपैकी एक होते. पण शेजाऱ्यांना त्यांचे नवीन शेजारी आवडले नव्हते. कधीकधी वेल्सची मुले भांडायची.

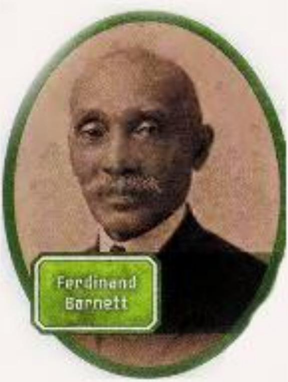
फ्रेडरिक डग्लस

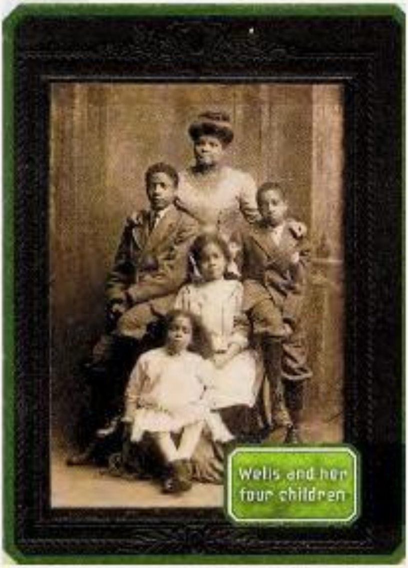
स्थानिक गोऱ्या मुलांसोबत. वेल्सच्या अनेक गोऱ्या शेजाऱ्यांनी त्यांना टाळले. पण असे असूनही, वेल्स आणि तिच्या कुटुंबाने त्यांच्या नवीन घरात संगीत ऐकत आणि रात्रीच्या जेवणासाठी पाहुण्यांना आमंत्रित करत चांगला वेळ घालवला.

आम्ही एक घडणे आवश्यक आहे

वेल्स च्या स्वीकारा होता ते काळे ला युनायटेड घडणे आणि सर्वसाधारण ध्येये च्या साठी एक सोबत काम करणे अत्यंत महत्त्वाचे ते होतं, पण लोक ला एक सोबत आत आणा खूप कठीण काम लोक च्या वेगवेगळे अजेंडा प्रसिद्ध होते शिक्षक आणि राजकीय नेता बुकर टी. वॉशिंग्टन, यांचे राष्ट्रीय आफ्रिकन-अमेरिकन परिषद नाव च्या एक संघटना होता. तो शिक्षण ला शिफ्ट च्या मुख्य विश्वास ठेवतो होते आणि त्याचा राजकीय कृती मध्ये कमी आवड वेल्स अधिक क्रांतिकारी विचार च्या ती होती. राजकीय शिफ्ट इच्छा ती होती. मनाती होते ते कायदा बदल शिवाय

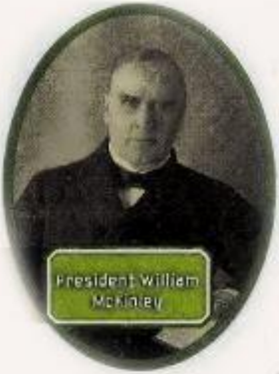
फर्डिनांड बार्नेट

वेल्स तिच्या चार मुलांसोबत

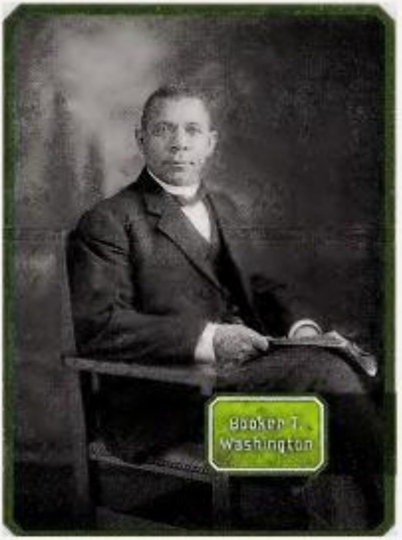
अध्यक्ष
विल्यम मॅककिन्ले

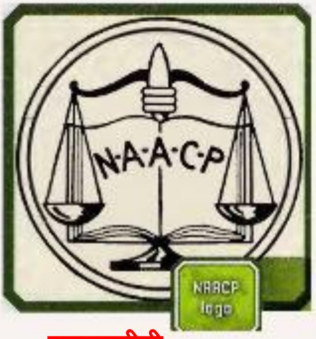
काळे ला योग्य वर्तन न्याय कधीकधी नाही मी काही घेईन लोक त्यांना खूप उबदार मूड विश्वास ठेवतो वेल्स च्या गट च्या आत खूप शक्ती च्या लढाई शिंपडलेले आणि परस्पर फरक च्या कारण त्यांचे गट कमजोर मग त्यांचे गट सामूहिक फॉर्म पासून यश काम नाही कर सापडले.

१९०१ मध्ये, वेल्स च्या मुलगी इडा च्या जन्म घडले आणि १९०४ मध्ये, एक आणि मुलगी, अल्फ्रेडा च्या जन्म वेल्स च्या कुटुंब शिकागो मध्ये युरोपियन च्या परिसर मध्ये जात आहे राहा ते पहिला काळे कुटुंबे मध्ये पासून एक ते होतं , पण पांढरा आमचे नवीन शेजारी पासून आनंदी नाही होते ... कधीकधी वेल्स च्या मुले च्या स्थानिक पांढरा मुले च्या सोबत भांडण आणि वाद खूप होईल वेल्स च्या अनेक पांढरा शेजारी केले त्यांचे सोबत समानता च्या उपचार नाही केले . पण त्याचा असूनही वेल्स च्या कुटुंब केले आमचे नवीन घर मध्ये संगीत ऐका आणि मित्रांनो ला खा च्या साठी आमंत्रित केले द्वारे चांगले वेळ खर्च केले.

बुकर टी. वॉशिंग्टन १९०८ मध्ये, इलिनॉयमधील स्प्रिंगफील्ड येथे दंगे उसळले. गोऱ्या जमावाने कृष्णवर्णीयांची घरे आणि दुकाने जाळली. तीन कृष्णवर्णीयांना जमावाने ठार मारले. हे स्पष्ट होते की काही गोऱ्या लोकांना कृष्णवर्णीयांना शहरातून हाकलून द्यायचे होते. वेल्सला वाटले की हिंसाचार थांबवण्यासाठी कृष्णवर्णीय पुरेसा लढा देत नाहीत. तिने आणि इतर काही रहिवाशांच्या गटाने एक संघटना सुरू केली, जी कालांतराने 'नॅशनल असोसिएशन फॉर द ॲडव्हान्समेंट ऑफ कलर्ड पीपल' (NAACP) या नावाने ओळखली जाऊ लागली. कृष्णवर्णीयांना न्याय मिळावा यासाठी समर्थन करणाऱ्या अनेक गोऱ्या लोकांनी NAACP ला देखील पाठिंबा दिला.

बुकर टी. वॉशिंग्टन

एनएएसीपी

१९१९ च्या शरद ऋतूत, केर्नमध्ये आणखी एक जमाव-हत्या झाली,परंतु त्यावर कधीही खटला चालवला गेला नाही. एका जमावाने त्याला शोधून काढले आणि त्याऐवजी त्याला ठार मारले. काय झाले हे शोधण्यासाठी वेल्स ट्रेनने कैरोला गेल्या. त्यांना समजले की शेरीफने त्या कृष्णवर्णीय माणसाचे संरक्षण केले नव्हते. वेल्स केर्नच्या न्यायालयात बोलल्या आणि त्यांचे बोलणे इतके प्रभावी होते की, जेव्हा त्यांचे बोलणे संपले, तेव्हा न्यायालयातील प्रत्येक गोऱ्या व्यक्तीने त्यांच्याशी हस्तांदोलन केले. इलिनॉयच्या गव्हर्नरने त्यांना पाठिंबा दिला. त्यांनी वचन दिले की त्यांच्या राज्यात अशा हत्या होणार नाहीत, आणि तिथे त्या सुधारल्या.वेल्स यांनी महिलांच्या हक्कांसाठी लढणे सुरूच ठेवले. मार्च १९१३ मध्ये, मताधिकार चळवळीतील काही गोऱ्या महिलांनी कृष्णवर्णीय महिलांना वॉशिंग्टनमध्ये वेगळ्या मोर्चात सामील होण्यास सांगितले. वेल्स यांनी नकार दिला. त्याऐवजी, त्या इलिनॉयमधील एका गटात सामील झाल्या ज्यांनी कृष्णवर्णीयांचे स्वागत केले. वेल्स त्यांच्यासोबत परेडमध्ये चालल्या.

इडा बी. वेल्स

पहिल्या महायुद्धानंतरही वेल्स यांनी आपले मत मांडणे सुरूच ठेवले. जेव्हा ती आणि तिचे कुटुंब शिकागोमधील एका समृद्ध वस्तीत राहायला गेले, तेव्हा त्या भागातील काही कृष्णवर्णीय कुटुंबांच्या घरांवर बॉम्बहल्ला झाला.१९१९ मध्ये, दंगली उसळल्या आणि कृष्णवर्णीय व श्वेतवर्णीय लोकांमध्ये तणाव निर्माण झाला. या हिंसाचारात शंभरहून अधिक लोक जखमी झाले.

.   जिथे कुठे कृष्णवर्णीय किंवा स्त्रियांवर अन्याय होत असे, तिथे वेल्स आवाज उठवत राहिल्या. त्यांनी १९३० मध्ये इलिनॉयच्या राज्य सिनेट सदस्यपदासाठी निवडणूकही लढवली. त्यावेळी त्या आपले आत्मचरित्र लिहित होत्या. त्यांना आपली कहाणी फक्त त्या जशी सांगू शकत होत्या, तशीच सांगायची होती.आयडा बी. वेल्स यांचे २५ मार्च १९३१ रोजी किडनीच्या आजाराने निधन झाले. शिकागोमधील त्यांचे घर हे एक ऐतिहासिक स्मारक आहे आणि १९९० मध्ये, अमेरिकेच्या टपाल सेवेने त्यांच्या सन्मानार्थ एक टपाल तिकीट जारी केले.

शेवट